

[Erik Kragh.]

sættelse af Central- og Østeuropa med styrker, der er mange gange større end NATO-styrkerne.

Det tredje område er planen om en europæisk sikkerhedskonference. Når man fra de store magter, USA, Storbritannien, og Frankrig vist også, har været reserveret over for en sådan sikkerhedskonference, så er det vel, fordi man frygter, hvilket formål Sovjetunionen har med en sådan sikkerhedskonference, at den måske ikke ønsker så meget at drøfte sikkerhed, som den ønsker at virke for at få svækket den vestlige sikkerhed, at det med andre ord skulle være et middel til at forsøge at splitte det vestlige sammenhold og måske splitte sammenholdet mellem Vesteuropa og De Forenede Stater. For mig er denne reservation i og for sig meget forståelig.

Jeg vil gerne sige, at jeg er tilhænger af en europæisk sikkerhedskonference, for herved får vi bl. a. en lejlighed til at få satellitlandene mere direkte i tale, end vi ellers til daglig brug har. Jeg må sige, at jeg er egentlig også en tilhænger af den tidligere britiske udenrigsminister Michael Stewarts idé om en permanent sikkerhedskonference, hvor man permanent kunne forhandle disse spørgsmål. Men det, som jeg frygter, og det, som jeg er bange for er et politisk problem, hvor jeg måske har en lille indvending imod den officielle politik, er, at man ved at tale så meget om afspændingen — udenrigsministeren brugte udtrykket, at man så konkrete spor af afspændingen efterhånden; jeg må sige, at de konkrete spor findes stadig kun på de områder, hvor de to supermagter har en fælles interesse — at man ved at tale så meget om dette skal foregøgle offentligheden, at afspændingen er lige om hjørnet. Det er den jo ikke. Det vil i bedste fald tage mange år, og forudsætningen for, at den skal kunne gennemføres, er, at vi i vest holder sammen. Selvfølgelig må vi også bevare styrken, men med sammenholdet mener jeg også, at man ikke fra enkelte vesteuropæiske lande begynder på direkte bilaterale forhandlinger om afspændingsproblemer, men at man netop holder den mur, som er nødvendig for at få Sovjetunionen i tale. Selvfølgelig tror jeg på afspænding og håber på afspænding, ligesom alle mulige andre mennesker gør det — ellers ville jeg jo ikke være rigtig klog —

men man skal ikke tro, at det er noget, der ligger lige for, og forudsætningen for afspændingen er, at vi bevarer den nuværende balance og stabilitet, som har gjort, at vi i så mange år har levet i tryghed og sikkerhed. Det farligste er, hvis befolkningen skal glemme, netop at det er NATO og NATO-sammenholdet, der har skabt den tryghed, vi lever under.

Kjær Rasmussen: Efter at have lyttet til hr. Erik Kragh må jeg give udtryk for den opfattelse, at jeg tror ikke rigtig på, at hr. Erik Kragh tror på afspænding. I øvrigt synes jeg, hr. Erik Kragh havde ganske ret på et enkelt punkt, nemlig at hans højreradikale bemærkninger har vi hørt før her i folketinget. Jeg synes egentlig, at hr. Erik Kragh skal fortsætte med at fremsætte dem, for jo oftere han gør det, jo færre tilslutter sig disse synspunkter. Nu kan vi se her i dag, at socialdemokratiet betragter, så vidt jeg kan se på dagsordensforslaget, ikke rigtig mere hr. Erik Kragh som topidol og på det udenrigspolitiske område, og det er da noget, som jeg vil betragte som et fremskridt.

Det, der i øvrigt kalder mig op, er et par spørgsmål til udenrigsministeren. Efterhånden som årene er gået, er det blevet mere og mere klart, hvilken dyb afhængighed de gamle partier med de radikale som en hæderlig undtagelse bragte Danmark i, da de tromlede NATO-tilslutningen igennem her i folketinget. Udadtil er vi blevet medansvarlige for USAs aggressionspolitik, og gennem de politiske konsultationer i NATO pålægger skiftende danske regeringer sig selv tavshed, f. eks. hvad angår offentlig stillingtagen imod Portugals kolonikrige i Afrika.

Man tillader, at USA bruger Grønland som fremskudt baseområde for bl. a. A- og B-bombebærende fly, således som det blev bevist ved nedstyrtningssulykken ved Thule i januar 1968. Og man tillader, at færøsk område — imod færingerens vilje og lagtingsbeslutninger — er hjemsted for NATO-installationer til brug for u-bådsoperationerne i Atlanterhavet. Med hensyn til vort hjemlige hjørne af NATO-området ser det nu ud til, at Danmark i en spændt situation må acceptere en atomminering af sunde og bæltter som et led i NATOs planer om almindelig atomminering af alle territorier, der